

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 21 Martie 2022

Completul de judecată compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

Ministerul Public- Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism-Serviciul Teritorial Alba - Iulia a fost reprezentat de doamna procuror (...)

Pe rol se află soluționarea contestației formulate de intimata A. împotriva încheierii penale nr. 25/03.03.2022 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul nr. (.../.../...).

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă:

- doamna avocat M. apărătorul ales al contestatoarei intimate A.;
- domnul avocat B., apărătorul ales al inculpatului intimat S..

Au lipsit:

- contestatoarea intimata A.;
- inculpatul intimat S..
- reprezentantul legal al T. prin administrator D..

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează că la dosar au fost acvirate și dosarele anexe, solicitate Tribunalului Alba.

Instanța precizează că inculpatul intimat S. a fost citat în calitate de persoană interesată.

Întrebați fiind apărătorii părților și reprezentantul Ministerului Public arată că nu mai au alte cereri de formulat.

Instanța, cu prioritate pune în discuție, cererea formulată de contestatoarea intimată A., de sesizare a înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referitoare la interpretarea art.250² din Codul de procedură penală, și cererea de suspendare a cauzei, până la pronunțarea de către ÎCCJ a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

Doamna avocat M., apărătorul ales al contestatoarei intimate A., solicită ca în temeiul art. 476 alin. 1, raportat la 475 alin. 1 C.pr.pen., instanța să dispună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, în raport de prevederile art.250² din Codul de procedură penală, respectiv care ar fi natura juridică a termenului instituit de aceste prevederi legale, de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv 1 an în cursul judecății, în cadrul căruia este necesară verificarea subzistenței temeiurilor care au dus la luarea sau menținerea măsurii asigurătorii.

Susține că această solicitare se raportează la necesitatea interpretării naturii termenului de 6 luni, respectiv 1 an, pentru a se lămuri dacă acesta un termen substanțial sau este un termen de recomandare.

Cu privire la condițiile de admisibilitate a acestei cereri susține această cauză se află în ultimă instanță, Curtea de Apel Alba Iulia, investită cu soluționarea contestației având ca obiect măsura asigurătorie.

În ceea ce privește chestiunea de drept care se supune a fi interpretată, apreciază că de această interpretare depinde soluționarea pe fond a cauzei, în sens larg și învederează că a invocat un aspect de drept procesual, sens în care a depus la dosar practică judiciară constând într-o decizie pronunțată de Tribunalul Brașov, în care s-a procedat la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la un aspect de drept procesual.

Susține că, din punctul său de vedere, prevederile art.475 alin.1 Cod de procedură penală nu obligă instanța în a interpreta acea noțiune, de a depinde judecătorul de soluționarea pe fond a cauzei, înțeleasă în sens restrâns, doar la fondul cauzei penale ci trebuie interpretată și în sensul larg al cuvântului, și anume că de aceasta depinde soluționarea pe fond a cauzei, apreciind că într-o interpretare contrară s-ar ajunge practic să nu se poată invoca chestiuni de drept cu privire la aspecte de ordin procesual, anterioare judecății pe fond a cauzei.

În ce privește cea de a treia condiție de admisibilitate a cererii de sesizare, arată că nu s-a statuat cu privire la această chestiune de drept, respectiv a interpretării prevederilor art.250² din Codul de procedură penală, de către Înalta Curte de Casație și Justiție printr-o altă hotărâre prealabilă și nici nu există un recurs în interesul legii pe rol cu privire la această chestiune.

Susține faptul că, o altă condiție de admisibilitate a cererii de sesizare a fost apreciată prin depunerea unei interpretări contrarii cu privire la natura juridică a unui termen substanțial de 6 luni, respectiv de 1 an, instituit de aceste prevederi legale, interpretare contrară față de interpretarea judecătorului fondului care, în motivarea hotărârii se referă la acest termen ca fiind unul de recomandare și care nu ține și nu obligă instanța la o verificare a acestei măsuri în interiorul acestui termen, ci doar acordă o facultate de verificare a măsurilor asigurătorii.

Cu privire la aspectele invocate, apreciază că este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la această interpretare, și, în temeiul art. 476 alin. 2 din Codul de procedură penală, solicită suspendarea cauzei, până la pronunțarea de către ÎCCJ a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării, solicitând ca instanța să aibă în vedere că în procedura care se derulează, în cauză nu mai sunt de administrat alte probe, iar în contextul în care s-ar respinge cererea de sesizare formulată, prin prisma temeiurilor restrânse și obligatoriu impuse de prevederile căii de atac extraordinare a contestației în anulare și revizuirii, practic nu ar mai exista o altă cale de reglementare a acestei situații.

Domnul avocat B., apărătorul ales al inculpatului intimat S., solicită admiterea cererii formulate de contestatoarea A. și se sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție apreciind că în cauză sunt îndeplinite elementele de admisibilitate a cererii atât în ceea ce privește cea de a doua condiție, de a nu fi fost invocată și soluționată printr-un recurs în interesul legii sau printr-o decizie a Înaltei Curți de Casație și Justiție, de dezlegarea a unei chestiuni de drept, iar pe de altă parte, apreciază că aspectul suspus discuției are legătură cu soluționarea în fond a cauzei, chiar dacă este vorba de o procedură în care s-a verificat o măsură asiguratorie, respectiv măsura sechestrului, consideră că modalitatea de interpretare a acestui text de lege de art.250² Cod procedură penală, au înrâurire definitivă cu privire la aspectele invocate de contestatoare în cadrul contestației.

Susține că, în raport de practica Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la aceste decizii, ar trebui verificat în ce măsură această soluție ce se impune a fi lămurită are un efect concret asupra hotărârii pe care instanța urmează să o pronunțe în carul acestui dosar și în raport de modul de interpretare, respectiv dacă este un text de lege de recomandare sau un text de lege care impune un termen substanțial, este important ca Înalta Curte de Casație și Justiție să se pronunțe pe acest aspect.

În ce privește solicitarea contestatoarei de suspendarea a cauzei, apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a cererii și în raport de dezlegarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție se va putea proceda la judecată în condițiile stabilite de aceasta în raport de chestiunea invocată.

Reprezentanta Ministerului Public solicită respingerea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, susținând că în cauză nu sunt întrunite cumulativ dispozițiile prev.

de art.475, alin.2 Cod procedură penală, apreciind că nu este vorba de o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Susține că, chiar dacă apărătorul contestatoarei a depus practică judiciară în acest sens, nu înseamnă că toate instanțele procedează la fel, arătând de altfel că chiar Curtea de Apel Alba Iulia a respins o cerere similară în dosarul nr. 934/85/2021, apreciind că nu se referă la soluționarea pe fond a cauzei.

Arată că potrivit ultimelor modificări legale introduse prin art.250² Cod procedură penală, măsurile asigurătorii sunt verificate periodic ca o garanție, fie pentru a nu exista devalorizări, dacă este vorba de bunuri mobile, determinate sau pentru a nu se prelungi în mod arbitrar o situație de indisponibilizare cu privire la unele bunuri care aparțin persoanelor, astfel că nu se poate vorbi de un termen de decădere, iar dacă s-ar fi dorit instituirea unui asemenea termen, legiuitorul o făcea în mod expres.

Pentru considerentele expuse, solicită respingerea cererii de sesizarea a Înaltei Curți de Casație și Justiție cu dezlegarea chestiunii de drept invocată și, pe cale de consecință respingerea și a cererii de suspendare a cauzei, invocând faptul că Curtea Constituțională a fost sesizată cu constituționalitatea acestui art.250² Cod procedură penală și s-a pronunțat în acest sens.

CURTEA DE APEL

În deliberare,

Va stabili la data de 22 martie 2022 termen de pronunțare cu privire la cererea formulată de contestatoarea intimată A., de sesizare a înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referitoare la interpretarea art.250² din Codul de procedură penală, și a cererii de suspendare a cauzei, până la pronunțarea de către ÎCCJ a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

PENTRU ACESTE MOTIVE, ÎN NUMELE LEGII DISPUNE

Stabilește la data de 22 martie 2022 termen de pronunțare cu privire la cererea formulată de contestatoarea intimată A., de sesizare a înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referitoare la interpretarea art.250² din Codul de procedură penală, și a cererii de suspendare a cauzei, până la pronunțarea de către ÎCCJ a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

Pronunțată în ședința publică de la 21 Martie 2022

Președinte,

Judecător,

Grefier,

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL ALBA IULIA
SECTIA PENALA
Dosar nr. (.../.../...)

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 22 Martie 2022

Completul compus din:

PREȘEDINTE (...)

Judecător (...)

Grefier (...)

Ministerul Public- Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism-Serviciul Teritorial Alba - Iulia a fost reprezentat de doamna procuror (...)

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii formulate de contestatoarea intimată A., de sesizare a înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referitoare la interpretarea art.2502 din Codul de procedură penală, și a cererii de suspendare a cauzei, până la pronunțarea de către ÎCCJ a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

Mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în încheierea de amânare inițială a pronunțării din data de 21 martie 2022 când, în baza art.391 alin.1 din Codul de procedură penală, instanța a stabilit termen de pronunțare la data de 22 martie 2022, încheiere care face parte integrantă din prezenta încheiere.

CURTEA DE APEL

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, reține următoarele:

EXPUNEREA SUCCINTĂ A CAUZEI:

I.Prin încheierea finală măsuri preventive nr. 25/03.03.2022 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul penal nr. (.../.../...), s-au dispus următoarele:

În temeiul art. 250² Cod de Procedură Penală s-a menținut măsura sechestrului asigurător, instituit prin Ordonanța procurorului din data de 07.12.2016, emisă în dosarul de urmărire penală nr. (...) al D.I.I.C.O.T.– Serviciul Teritorial Alba Iulia, asupra bunului imobil, respectiv cota de 2/3 din imobilul teren intrevilan, situat administrativ în mun. Cluj Napoca, (...) UAT Cluj Napoca aparținând numitei A., CNP (...), având domiciliul în (...), jud. Sibiu;

În baza art. 275 alin. 3 Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a pronunța această soluție Tribunalul Alba a reținut în esență, următoarele:

Dosarul prezent a fost format prin disjungerea cauzei 184/107/2017/a9 al Tribunalului Alba, în care s-au verificat măsurile preventive dispuse în dosarul de urmărire penală nr. (...) al D.I.I.C.O.T.– Serviciul Teritorial Alba Iulia, motivat de cererile de amânare formulate de A. , inclusiv la termenul din 28.02.2022.

Privitor la tardivitatea verificării măsurii asigurătorii, instanța a respins excepția tardivității verificării acestei măsurii asigurătorii în ceea ce o privește pe A., considerând că termenele de 6 luni, respectiv un an, nu sunt termene de decădere ci de termene de

recomandare și mai mult s-a apreciat că nu se poate face o analogie juridică în procedura penală cu termenele privitoare la verificarea de către instanța a măsurile preventive, pentru faptul că în situația măsurilor asigurătorii, legiuitorul nu a prevăzut expres ca și cauză de încetare de drept a măsurilor de siguranță neverificarea lor în termenele de 1 an și respectiv de 6 luni, așa cum este în cazul măsurilor preventive.

De asemenea s-a constatat că în dosarul (.../.../...) au fost acordate trei termene de judecată (în 17.02.2022, 24.02.2022 și 28.02.2022), iar la al treilea termen de judecată din data de 28.02.2022, aceasta în mod deliberat, a formulat cerere de amânare în vederea pregătirii apărării, deși avea cunoștința despre faptul că urma să se verifice măsura preventivă înainte de data de 17.02.2022, conform notei telefonice din data de 16.02.2022, ora 14:20 (fila 6, dosar (.../.../...)); conform notei telefonice din data de 17.02.2022 (fila 17, dosar (.../.../...)) s/a comunicat faptul că A. nu mai are calitatea de asociat și că unicul asocial al T. este O., așa cum rezultă și din fișa ORC transmisă de către acesta la dosar, astfel că pentru termenul din data de 24.02.2022 nu a mai fost citată, însă întrucât la acel termen s-a depus, de către administratorul T., decizia civilă 132/A/2021 pronunțată în dosar (...) a Curții de Apel Cluj, care atesta faptul că imobilul a revenit în proprietatea lui A. s-a dispus amânarea cauzei și citarea acesteia pentru data de 28.02.2022, astfel că, în aceeași zi, de 24.02.2022, ora 16:10 (fila 56, dosar (.../.../...)) a fost citată telefonic pentru termenul din data de 28.02.2022, iar la acest termen, deși avea cunoștința din data de 24.02.2022 despre verificarea măsurii asigurătorii cu privire la imobilul în litigiu și despre care știa încă din data de 17.02.2022, A. a solicitat amânarea cauzei, motiv pentru care s-a dispus disjungerea cauzei, formarea prezentului dosar și fixarea termenului de soluționare pentru data de 03.03.2022, dată la care a fost ridicată de către apărătorul ales, excepția tardivității.

S-a arătat în considerente că așa cum rezultă din actul de sesizare, cu privire la bunul aparținând S.C. T. S.R.L., prin ordonanța de sechestrul din 7.12.2016 s-a dispus, în vederea asigurării măsurii confiscării speciale și extinse, instituirea măsurii asigurătorii a sechestrului, începând cu data de 7.12.2016, asupra următorului bun imobil, aparținând T. S.R.L., număr de ordine în Registrul Comerțului J12/3690/2015 atribuit la data de 08.12.2015, CUI 35303341, cu sediul social în comuna (...), jud. Cluj, și anume:

- cota de 2/3 dintr-un imobil situat administrativ în mun. Cluj Napoca, (...) UAT Cluj Napoca, pe care dobândit-o potrivit contractului de vânzare cumpărare autentificat la data de 30.09.2016, de notar (...), încheiere de autentificare nr. 3117.

Măsura a fost motivată de faptul că acest teren a fost achiziționat inițial de către inc. S. cu fonduri obținute în urma unei infracțiuni de spălare de bani.

Astfel cota de 2/3 din acest teren situat în mun. Cluj Napoca, (...), a fost achiziționată de către inc. S. la data de 13.10.2015 de la S.C. (...), prin contractul de vânzare –cumpărare ce a fost autentificat la notarul public (...), în data de 13.10.2015, încheiere de autentificare nr. 2543. Restul cotei de 1/3 din acest teren a fost achiziționată la aceeași data de P. și soția acestuia ca bun comun. Odată cu achiziția au fost preluate și drepturile și obligațiile ce decurg din autorizația de construire nr. 1197/01.10.2015. Valoarea totală de achiziție a terenului a fost de 204.600 euro. Valoarea în lei a tranzacției a fost de 903.575 lei (curs lei/euro 4,4163), iar partea lui S. a fost de **602.383 lei**.

Ulterior pe parcursul desfășurării urmăririi penale, după ce inculpatul S. a fost eliberat din arestul preventiv, acesta a înstrăinat cu titlu gratuit acest teren (cotă din teren) către prietena sa numita A..

Astfel, s-a arătat de instanța de fond că la data de 7.07.2016 prin contract de donație inc. S. donează către A. (actuala sa prietenă/ logodnică) această cotă de 2/3 din teren. Ulterior la data de 30.09.2016, A. vinde această cotă de teren către S.C. (...), cu suma de 222.570 lei.

S.C. T. S.R.L. a fost înmatriculată la O.R.C. de pe lângă Tribunalul Cluj la data de 7.12.2015. Societatea a avut ca asociați și administratori inițial pe inc. S. (33% din părțile sociale), suspectul P. (33% din părțile sociale) și martorul O. (34% din părțile sociale).

Potrivit unui act de cesiune din 21.09.2016, inc. S. și suspectul P. ies ambii din societate, cesionându-și părțile sociale la valoarea nominală către A., care ajunge să dețină 66% din părțile sociale, fiind numită și administrator.

La momentul sesizării instanței capitalul social era deținut de A. (66%) și D. (34%), ambii având și calitatea de administratori.

S-a precizat că în prezent, la momentul verificării măsurii asigurătorii, conform deciziei civile nr. 132/A/2021 pronunțată în dosar 3627/117/2019* a Curții de Apel Cluj, rezultă că proprietatea asupra terenului în litigiu a revenit în proprietatea lui A. (fila 9 dosar).

Instanța a reținut că de la început acest imobil a fost grevat de sarcini, respectiv măsura sechestrului asigurător dispusă de procuror prin ordonanța din 07.12.2016, măsură care a fost înscrisă și în cartea funciară, astfel că s-a menținut indiferent de proprietarul imobilului; chiar dacă acest teren a revenit în proprietatea lui A., imobilul este în continuare grevat de sechestrul asigurător dispus de procuror în dosar.

Sechestrul a fost instituit prin ordonanța procurorului tocmai pentru asigurarea măsurii confiscării speciale extinse întrucât procurorul a susținut că inculpatul S. ar fi achiziționat acest teren cu banii obținuți în urma unei infracțiuni de spălare de bani iar ulterior l-ar fi înstrăinat, donându-l numitei A., logodnica sa.

Examinând actele dosarului în raport de infracțiunea pentru care se fac cercetări în dosar, Tribunalul a apreciat că această măsură a fost în mod legal și temeinic luată de către procurorul de caz, în vederea evitării ascunderii, înstrăinării sau sustragerii de la urmărirea a bunului menționat, la acoperirea prejudiciului, la asigurarea unei eventuale confiscări speciale sau extinse, precum și la plata cheltuielilor de judecată.

S-au redat dispozițiile art. 250 ind. 2 C.proc.pen., astfel cum a fost introdus prin Legea nr. 6 din 18 februarie 2021 privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/1.939 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO) "Verificarea măsurii asigurătorii : În tot cursul procesului penal, procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, instanța de judecată verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv un an în cursul judecății, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii, dispunând, după caz, menținerea, restrângerea sau extinderea măsurii dispuse, respectiv ridicarea măsurii dispuse, prevederile art. 250 și 250¹ aplicându-se în mod corespunzător."

Instanța a reținut că măsurile asigurătorii sunt definite în doctrina juridică drept „măsuri procesuale cu caracter real care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile care aparțin suspectului, inculpatului sau părții responsabile civilmente, în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse, executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori acoperirii despăgubirilor civile”.

Măsurile asigurătorii au caracter provizoriu, având rolul de a preveni distrugerea sau înstrăinarea bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă.

Prin instituirea lor se blochează orice activitate a suspectului, a inculpatului, a persoanei responsabile civilmente sau a oricărei persoane în posesia sau proprietatea căreia se află bunurile care urmează să fie supuse confiscării.

Aceste activități pot consta în ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor.

Instituirea unei măsurii asigurătorii obligă organul judiciar să stabilească un raport rezonabil de proporționalitate între scopul pentru care măsura a fost dispusă (de exemplu, în vederea acoperirii despăgubirilor civile), ca modalitate de asigurare a interesului general, și protecția dreptului persoanei acuzate de a se folosi de bunurile sale, pentru a evita să se impună o sarcină individuală excesivă.

S-a arătat că proporționalitatea dintre scopul urmărit la instituirea măsurii și restrângerea drepturilor persoanei acuzate trebuie asigurată indiferent de modul în care legiuitorul a apreciat necesitatea dispunerii sechestrului, ca decurgând din lege sau ca fiind lăsată la aprecierea judecătorului. Condiția decurge atât din art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului și libertăților fundamentale, cât și din art. 53 alin. (2) din Constituția României, republicată (măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății). Acest punct de vedere este exprimat în practica Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție (Încheierea nr. 195 din data de 8 martie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 988/1/2016, și, respectiv, Încheierea nr. 394 din data de 11 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.757/1/2016), apreciindu-se că atunci când se dispune luarea unei măsuri asigurătorii, inclusiv de către procuror în cursul urmăririi penale, trebuie avute în vedere mai multe valori implicate în cauză, respectiv se impune o evaluare a prejudiciului produs prin infracțiune, astfel încât valoarea bunurilor sechestrate ce ar urma să fie valorificată în vederea despăgubirii părții civile să fie cât mai apropiată de valoarea prejudiciului pretins.

Tribunalul a apreciat că sechestrul asigurător este legal aplicat în condițiile art. 249 Cpp, această măsură este instituită în vederea unei eventuale confiscări speciale a bunului sechestrat, acoperirii prejudiciului civil și a cheltuielilor de judecată și față de cele arătate mai sus urmează a o menține.

În consecință, ținând cont că scopul și condițiile legale sunt îndeplinite pentru aplicarea și menținerea sechestrului asigurător, că măsura este proporțională cu scopul pentru care s-a dispus și necesară derulării în continuare a judecății și că instituirea și menținerea sechestrului asigurător nu se constituie într-o judecată asupra acuzației, ci este doar o măsură provizorie, în temeiul art. 250² Cod de Procedură Penală a menținut măsura sechestrului asigurător, instituit prin Ordonanța procurorului din data de 07.12.2016, emisă în dosarul de urmărire penală nr. (...) al D.I.I.C.O.T.– Serviciul Teritorial Alba Iulia, asupra bunului imobil, respectiv cota de 2/3 din imobilul teren intrevilan, situat administrativ în mun. Cluj Napoca, (...) UAT Cluj Napoca aparținând numitei A., (...), jud. Sibiu

*

II. Împotriva încheierii finale măsuri preventive nr. 25/03.03.2022 pronunțată de Tribunalul Alba în dosarul penal nr. (.../.../...), a declarat calea de atac a contestației intimata A..

Pentru primul termen de judecată din data de 14.03.2022 contestatoarea A. prin apărător ales cu delegație depusă la dosar, a depus în scris **motivele contestației** solicitând în esență, **în principal** constatarea ca fiind încetată de drept măsura sechestrului asigurător instituită prin ordonanța din data de 07.12.2016, iar **în subsidiar** ridicarea măsurii sechestrului asigurător instituit asupra imobilului situat administrativ în Mun. Cluj Napoca, (...) UAT Cluj Napoca.

În raport de solicitarea constatării încetării de drept a măsurii sechestrului asigurător, s-a arătat de contestatoare în expunerea scrisă a motivelor contestației că în fața judecătorului fondului a fost invocată încetarea de drept a măsurii asigurătorii în raport de faptul că verificarea acesteia s-a realizat după împlinirea termenului de un an impus de prevederile art.250 ind. 2 Cod procedură penală, iar instanța de fond a înțeles să respingă excepția tardivității măsurii apreciind că termenul de un an nu este un termen de decădere, ci de termen de recomandare și că nu se poate face analogie în procedura penală cu termenele privitoare la verificarea de către instanța a măsurile preventive, în situația măsurilor asigurătorii, legiuitorul neprevăzând nu expres ca și cauză de încetare de drept a măsurii de siguranță prin neverificarea acestei măsuri în termen de un an.

Totodată instanța de fond a constatat că au fost acordate în dosarul (.../.../...) trei termene de judecată (în 17.02.2022, 24.02.2022 și 28.02.2022), iar la al treilea termen de judecată din data de 28.02.2022, aceasta în mod deliberat, a formulat cerere de amânare în

vederea pregătirii apărării, deși avea cunoștință despre faptul că urma să se verifice măsura preventivă înainte de data de 17.02.2022, conform notei telefonice din data de 16.02.2022, ora 14:20 (fila 6, dosar (.../.../...)); conform notei telefonice din data de 17.02.2022 (fila 17, dosar (.../.../...)) s-a comunicat faptul că A. nu mai are calitatea de asociat și că unicul asocial al T. este D., așa cum rezultă și din fișa ORC transmisă de către acesta la dosar, astfel că pentru termenul din data de 24.02.2022 nu a mai fost citată, însă întrucât la acel termen s-a depus, de către administratorul T., decizia civilă 132/A/2021 pronunțată în dosar 3627/117/2019* a Curții de Apel Cluj, care atesta faptul că imobilul a revenit în proprietatea lui A., s-a dispus amânarea cauzei și citarea acesteia pentru data de 28.02.2022, astfel că, în aceeași zi, de 24.02.2022, ora 16:10 (fila 56, dosar (.../.../...)) a fost citată telefonic pentru termenul din data de 28.02.2022, iar la acest termen, deși avea cunoștință din data de 24.02.2022 despre verificarea măsurii asigurătorii cu privire la imobilul în litigiu și despre care știa încă din data de 17.02.2022.

A susținut contestatoarea în motivele depuse în scris că începând cu acest din urmă argument este de neconceput cum modalitatea defectuoasă de gestionare a dosarului și momentul stabilit pentru verificarea măsurilor (foarte aproape de împlinirea termenului de un an) sunt privite ca abuz de drept din partea intimătei.

Aceasta deoarece, susține că, în primul rând nu a existat un termen de judecată la data de 17.02.2022, iar în al doilea rând procedura de citare cu ea în calitate de intimată în acest dosar s-a realizat pentru prima dată pentru termenul din data de 28.02.2022 printr-un sms transmis în după-amiaza zilei de vineri 25.02.2022. Faptul că în data de 17.02.2022 a fost apelată și a fost întrebată dacă deține vreo calitate în cadrul S.C. T. S.R.L., iar răspunsul a fost negativ, nu poate echivala cu îndeplinirea vreunei proceduri de citare. În al treilea rând a susținut că deși instanța de fond a reținut că pentru termenul de judecată din data de 24.02.2022 nu a fost citată, tot instanța de fond a reținut că avea cunoștință despre acest termen încă din data de 17.02.2022.

S-a arătat sub acest aspect că în toată această procedură a judecării măsurilor asigurătorii nu este culpa sa faptul că pentru prima dată în această cauză s-a stabilit termen de verificare în 24.02.2022 cu 4 zile înainte de expirarea termenului de un an, că întreaga procedură de citare a fost una haotică realizată în ultimul moment cu mesaje de tip sms transmise cu o zi înainte de termenul de judecată (a se vedea procedura de citare pentru termenul din 03.03.2022) sau că pentru data de 24.02.2022 încă nu era clar identificat cadrul procesual cu privire la dosarul asociat.

A mai arătat contestatoarea că nu a invocat o excepție a tardivității astfel cum în mod eronat a reținut instanța de fond, ci a solicitat instanței să constate că măsura a încetat de drept ca urmare a faptului că nu a fost verificat în interiorul termenului de un an astfel cum a fost stabilit prin art.250 ind. 2 Cod procedură penală, iar aprecierea solicitării drept o excepție a tardivității denotă faptul că instanța s-a pronunțat pe altceva decât s-a cerut.

În continuare contestatoarea a arătat că aprecierea cu privire la natura termenului de verificare goleşte de conținut obligativitatea verificării măsurii asigurătorii.

S-a invocat că prin Legea nr. 6/2021 privind stabilirea unor măsuri pentru punerea în aplicare a Regulamentului (UE) 2017/1.959 al Consiliului din 12 octombrie 2017 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în ceea ce privește instituirea Parchetului European (EPPO), au fost aduse modificări în cadrul Codului de procedură penală, iar una dintre ele vizează obligația organelor judiciare de a verifica periodic măsurile asigurătorii.

Astfel, s-a susținut că în raport de prevederile art.250 ind.2 Cod procedură penală instanța de judecată verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv un an în cursul judecării, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii. Una dintre rațiunile instituirii acestui text de lege a fost tocmai aceea de a asigura că durata măsurilor asigurătorii este rezonabilă în raport cu complexitatea cauzei și obiectul acesteia, aspecte care pot fi respectate mai ușor dacă organele judiciare au

obligăția de a verifica asemenea măsuri și nu doar posibilitatea ridicării lor la cerere ori, eventual, din oficiu.

Instanța de fond a apreciat acest termen ca fiind unul de recomandare întrucât legiuitorul nu a prevăzut expres ca și cauză de încetare de drept a măsurilor asigurătorii neverificarea lor în termenele impuse de textul de lege.

Contestatoarea a arătat că apreciază criticabilă această afirmație și consideră că termenul de 6 luni și respectiv 1 an instituite de art. 250 ind. 2 Cod procedură penală sunt termene substanțiale, motiv pentru care sancțiunea nerespectării lor nu poate fi alta decât încetarea de drept a măsurii, în timp ce doar procedura de verificare a măsurilor asigurătorii este guvernată prin norme cu caracter procedural. Astfel, instituția verificării măsurilor asigurătorii are un caracter mixt, respectiv de drept substanțial în ce privește conținutul material al instituției (existența dreptului) și de drept procesual în ceea ce privește formalitatea și modalitatea exercițiului acelui drept, iar în raport de acest aspect este evident că dispozițiile legale anterior citate impun o obligație, și nu o recomandare în sarcina instanței de judecată de a efectua o verificare a măsurii în termenul impus.

Prin urmare, a arătat contestatoarea, consecința firească a nerespectării obligației, respectiv a neexercitării dreptului de către organul judiciar, nu poate consta decât în decăderea acestuia din dreptul sau (de a dispune menținerea, ridicarea, restrângerea sau extinderea măsurilor asigurătorii) și nulitatea actului făcut peste termen, conform art.280 și urm Cod procedură penală, iar în cazul în care s-ar îmbrățișa opinia instanței de fond ar însemna că termenele prevăzute de legiuitor ar avea natura unui termen de recomandare, ceea ce ar presupune că verificarea măsurilor asigurătorii ar avea caracter facultativ pentru instanța de judecată. Acest aspect nu poate fi avut în vedere atât timp cât legiuitorul a tranșat printr-o normă imperativă obligația instanței de a verifica în periodic dar nu mai târziu de un an dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii.

Concluzionând a susținut contestatoarea în contradicție cu argumentele instanței de fond, că în cauza de față verificarea măsurii asigurătorii nu s-a făcut în termenul de un an de la data intrării în vigoare a art. 250 ind. 2 Cod procedură penală (28.02.2021), astfel că măsura sechestrului a încetat de drept.

*

III. La același termen de judecată din data de 14.03.2022, contestatoarea prin apărător ales, a depus la dosar, în scris, cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept referitoare la interpretarea art. 250² din Codul de procedură penală, iar în baza art. 476 alin. 2 Cod de procedură penală să se dispună suspendarea cauzei până la pronunțarea deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

În motivarea cererii s-a arătat, sub aspectul admisibilității sesizării, că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. art. 475 C.p.p., respectiv:

- cauza se află pe rolul Curții de Apel Alba Iulia, instanță investită cu soluționarea contestației la încheierea prin care s-a verificat măsura asigurătorie a sechestrului, în ultimă instanță;

- există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei. S-a făcut referire la descrierea situației de fapt, după cum urmează:

Prin ordonanța procurorului din data de 07.12.2016 s-a dispus în vederea asigurării măsurii confiscării speciale și extinse instituirea măsurii sechestrului asigurător asupra cotei de 2/3 din imobilul situat administrativ în Cluj-Napoca (...), deținute de către S.C. T. S.R.L. Această cotă de proprietate a dobândit-o de la A. prin contractul de vânzare autenticat sub nr. 3117 din data de 30.09.2016 la BIN (...).

Având în vedere că această societate comercială nu și-a respectat obligațiile contractuale referitoare la plata prețului, vânzătoarea A., a fost nevoită să formuleze o cerere de chemare în judecată prin care să solicite rezoluțiunea contractului de vânzare și repunerea părților în situația anterioară. Prin sentința civilă nr. 13/13.01.2021 Tribunalul Cluj a admis

cererea reclamantei A., dispunând rezoluțiunea contractului fără a repune părțile în situația anterioară.

În raport de această soluție s-a formulat apel, iar prin decizia civilă 132/A/2021 a Curții de Apel Cluj s-a admis apelul dispunându-se radierea dreptului de proprietate al T. S.R.L. și restabilirea situației anterioare de CF. Această decizie a rămas definitivă prin nerecurare, astfel că la acest moment cota de 2/3 din acest imobil aparține dnei. A..

Prin încheierea finală masuri preventive nr. 25/2022 s-a dispus menținerea măsurii sechestrului asigurător, instituit prin Ordonanța procurorului din data de 07.12.2016, emisă în dosarul de urmărire penală nr. (...) al D.I.I.C.O.T.- ST Alba Iulia, iar pentru a ajunge la această soluție, judecătorul fondului a respins solicitarea intimitei de a constata încetată de drept măsura sechestrului asigurător, apreciind că nerespectarea termenului de un an nu atrage nicio sancțiune fiind un termen de recomandare. De asemenea prin prisma temeiniciei măsurii asigurătorii judecătorul fondului a apreciat-o ca fiind proporțională cu scopul pentru care s-a dispus și necesară derulării în continuare a judecății.

Prevederile art.250 ind. 2 Cod procedură penală a căror interpretare de către ICCJ solicită a fi dispusă de către instanță, se referă la verificarea periodică, dar nu mai târziu de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv un an în cursul judecății, în privința subzistentei temeiurilor care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurători.

Una dintre rațiunile instituirii acestui text de lege a fost tocmai aceea de a asigura că durata măsurilor asigurătorii este rezonabilă în raport cu complexitatea cauzei și obiectul acesteia, aspecte care pot fi respectate mai ușor dacă organele judiciare au obligația de a verifica asemenea măsuri și nu doar posibilitatea ridicării lor la cerere ori, eventual, din oficiu.

Instanța de fond a apreciat acest termen ca fiind unul de recomandare întrucât legiuitorul nu a prevăzut expres ca și cauză de încetare de drept a măsurilor asigurătorii neverificarea lor în termenele impuse de textul de lege.

S-a arătat că se apreciază criticabilă această afirmație și consideră că termenul de 6 luni și respectiv 1 an instituite de art. 250 ind.2 Cod procedură penală sunt termene substanțiale, motiv pentru care sancțiunea nerespectării lor nu poate fi alta decât încetarea de drept a măsurii, în timp ce doar procedura de verificare a măsurilor asigurătorii este guvernată prin norme cu caracter procedural. Astfel, instituția verificării măsurilor asigurătorii are un caracter mixt, respectiv de drept substanțial în ce privește conținutul material al instituției (existența dreptului) și de drept procesual în ceea ce privește formalitatea și modalitatea exercițiului aceluși drept.

Sub aspectul existenței unei dezlegări contrarii a acestei chestiuni de drept în practica instanțelor judecătorești, a fost depus de către intimată în fața instanței de fond o decizie de practica judiciară, respectiv Decizia nr. 39/2021 din 23-apr-2021, a Curții de Apel Brașov, privind contestarea măsurii asigurătorii. Prin aceasta decizie, s-a apreciat cu privire la natura juridică a termenelor instituite de art. 250 ind. 2 Cod procedură penală, în sensul că acestea sunt termene substanțiale și că aceste dispoziții impun o obligație, și nu o recomandare în sarcina instanței de judecată de a efectua o verificare a măsurii în termenul impus. Prin urmare, consecința firească a nerespectării obligației, respectiv a neexercitării dreptului de către organul judiciar, nu poate consta decât în decăderea acestuia din dreptul sau (de a dispune menținerea, ridicarea, restrângerea sau extinderea măsurilor asigurătorii) și nulitatea actului făcut peste termen, conform art.280 și urm C.p.p.

S-a arătat în cererea de sesizare că în cazul în care s-ar îmbrățișa opinia instanței de fond ar însemna că termenele prevăzute de legiuitor ar avea natura unui termen de recomandare, ceea ce ar presupune că verificarea măsurilor asigurătorii ar avea caracter facultativ pentru instanța de judecată. Acest aspect nu poate fi avut în vedere atât timp cât legiuitorul a tranșat printr-o normă imperativă obligația instanței de a verifica în periodic dar nu mai târziu de un an dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii.

Importanța pronunțării de către ICCJ a unei dezlegări a acestei chestiuni de drept este una covârșitoare, câtă vreme o interpretare precum cea realizată de instanța fondului, în sensul că termenele prevăzute de legiuitor ar avea natura unui termen de recomandare, nu ar putea fi acceptată decât în ipoteza în care verificarea măsurilor asigurătorii ar avea caracter facultativ pentru organul judiciar, aspect ce nu poate fi avut în vedere atât timp cât legiuitorul nu a inclus aceasta posibilitate în cuprinsul dispozițiilor art. 250 ind.2 C. Proc. Pen.

Chiar dacă se poate susține că, într-adevăr, cadrul legal instituit pentru verificarea periodică a subzistenței temeiurilor măsurilor asigurătorii nu se ridică la cel mai înalt nivel de exigență în activitatea de legiferare, interpretarea sistematică a dispozițiilor legale este de natură să asigure tranșarea chestiunii de drept.

În raport de toate aceste considerente și în aprecierea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, în temeiul art. 476 alin. 1 din Codul de procedură penală, s-a solicitat admiterea cererii și să se dispună sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, referitoare la interpretarea art. 250 ind. 2 Cod procedură penală, în sensul celor solicitate.

De asemenea în baza art. 476 alin. 2 din același cod, având în vedere faptul că în prezenta cauză, aflată în faza contestației, nu se mai impune administrarea altor probe, urmând a avea loc dezbaterile, în raport de înrăurirea hotărâtoare pe care ar avea-o dezlegarea chestiunii de drept cu privire la natura termenului vizat de prevederile art. 250 ind. 2 Cod procedură penală a solicitat să se dispună suspendarea soluționării cauzei, până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

*

La termenul de judecată din data de 21.03.2022, Curtea de Apel, s-a supus dezbaterii contradictorii, prealabil dezbaterilor pe fond a contestației, cererea contestatoarei A. de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept referitoare la interpretarea art. 250² din Codul de procedură penală.

*

ASUPRA ADMISIBILITĂȚII CERERII DE SESIZARE și PUNCTUL DE VEDERE AL PĂRȚILOR CU PRIVIRE LA DEZLEGAREA PROBLEMEI DE DREPT:

Analizând cererea contestatoarei A. privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept referitoare la interpretarea art. 250² din Codul de procedură penală, Curtea de Apel, reține următoarele:

Curtea de Apel constată că în prezenta cauză este chemată să soluționeze cu prioritate chestiunea interpretării dispozițiilor art. 250² din Codul de procedură penală, mai exact natura juridică a termenului de 1 an în care instanța în cursul judecății trebuie să verifice subzistența temeiurilor care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii, respectiv dacă acest termen are natura juridică a unui termen de decădere sau recomandare, și dacă în cazul în care această verificare nu a intervenit în termen are ca și consecință încetarea de drept a măsurii asigurătorii sau verificarea poate fi efectuată și după depășirea termenului statuat cu consecința rămânerii în ființă a măsurilor asigurătorii.

Sub aspectul admisibilității sesizării, Curtea de Apel consideră că sunt îndeplinite condițiile art. 475 Cod de procedură penală, respectiv:

-cauza se află pe rolul Curții de Apel Alba Iulia, instanță investită cu soluționarea contestației la încheierea de verificare a măsurilor asigurătorii conform art. 250² din Codul de procedură penală pronunțată de Tribunalul Alba;

-există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Astfel cum s-a reținut în Decizia nr. 65/29.09.2021 pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, chestiunea de drept trebuie să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei, context în care noțiunea de „soluționare pe fond” trebuie înțeleasă în sens larg, incluzând nu numai problemele de drept material, ci și pe cele de drept procesual, cu condiția ca de rezolvarea acestora să depindă soluționarea pe fond a cauzei, astfel cum s-a conturat jurisprudența instanței supreme în cadrul acestui mecanism de unificare a practicii judiciare.

-asupra acestei chestiuni Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și, conform verificărilor efectuate, nu există un recurs în interesul legii în curs de soluționare având același obiect.

Conform celor regăsite în încheierea de la termenul din data de 21.03.2022 ce face parte integrantă din prezenta, **reprezentanta Ministerului Public** a considerat că nu sunt întrunite cumulativ condițiile prevăzute de art.475 alin.2 Cod procedură penală de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție, susținând că în cauză nu este vorba de o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și a arătat că potrivit ultimelor modificări legale introduse prin art.250² Cod procedură penală, măsurile asigurătorii sunt verificate periodic ca o garanție, fie pentru a nu exista devalorizări, dacă este vorba de bunuri mobile, determinate sau pentru a nu se prelungi în mod arbitrar o situație de indisponibilizare cu privire la unele bunuri care aparțin persoanelor, astfel că nu se poate vorbi de un termen de decădere, iar dacă s-ar fi dorit instituirea unui asemenea termen, legiuitorul o făcea în mod expres.

Apărătoarea aleasă a contestatoarei A. și apărătorul ales al persoanei interesate Boitor Ioan Sorin citată în procedura contestației pentru termenul din data de 21.03.2022, au susținut că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 Cod de procedură penală, apreciind că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar aspectul suspus discuției are legătură cu soluționarea în fond a cauzei, chiar dacă este vorba de o chestiune de procedură în care s-a verificat o măsură asiguratorie, respectiv măsura sechestrului, considerând că modalitatea de interpretare a acestui text de lege de art.250² Cod procedură penală, are înrăurire definitorie cu privire la aspectele invocate de contestatoare în cadrul contestației. S-a susținut că, în raport de practica Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la aceste decizii, ar trebui verificat în ce măsură această soluție ce se impune a fi lămurită are un efect concret asupra hotărârii pe care instanța urmează să o pronunțe în cadrul acestui dosar și în raport de modul de interpretare, respectiv dacă este un text de lege de recomandare sau un text de lege care impune un termen substanțial, este important ca Înalta Curte de Casație și Justiție să se pronunțe pe acest aspect.

În ceea ce privește utilitatea unei interpretări unitare oferite de Înalta Curte de Casație și Justiție, **Curtea de Apel arată că aspectul lacunar al formulării textului art. 250² din Codul de procedură penală, a condus la dezvoltarea unei adevărate instituții sui generis, adiacente prevederii legale, ce a făcut obiectul unor discuții de practică neunitară.**

Introducerea acestui text legal, cum bine rezultă din expunerea de motive a Legii nr. 6/2021, a fost generată de practica CEDO, care a sancționat lipsa analizării proporționalității menținerii măsurii pentru durate de timp extrem de lungi, însă nu a impus niciodată termene în care să se efectueze verificarea din oficiu, aprecierea aparținând organelor judiciare. Legiuitorul nostru a optat pentru o soluție mai puțin permisivă și a impus termene limită printr-o reglementare incompletă.

Într-o opinie, și arătăm cu titlu de exemplu decizia invocată și depusă la dosar de intimata A., respectiv Decizia nr. 39/23.04.2021 a Curții de Apel Brașov prin care sub acest

aspect s-a concluzionat că „*obligăția verificării din oficiu a măsurilor asiguratorii s-a născut în sarcina organelor judiciare începând cu data de 28.02.2021, în lipsa unor dispoziții tranzitorii care să reglementeze termenul în care trebuie verificate aceste măsuri asiguratorii, termenele de 6 luni și respectiv 1 an prevăzute de art. 250 ind. 2 Cod de procedură penală, vor începe să curgă de la această dată. În acest mod ar putea fi interpretată norma nouă de procedură penală în acord cu principiul aplicării în timp a legii de procedură penală instituit în art. 13 din Codul de procedură penală (...). Termenele de 6 luni și respectiv 1 an instituite de legea nouă sunt termene substanțiale (motiv pentru care sancțiunea nerespectării lor este încetarea de drept a măsurii), iar procedura de verificare a măsurilor asiguratorii este reglementată prin norme procedurale. Din acest motiv se poate vorbi în cazul acestei instituții, reglementate de art. 250 ind. 2 din Codul de procedură penală, de o instituție cu caracter mixt, respectiv de drept substanțial în ce privește conținutul material al instituției (existența dreptului) și de drept procesual în ce privește formalitatea și modalitatea exercițiului acelu drept. Există astfel obligativitatea verificării și pentru măsurile asiguratorii instituite anterior datei de 28.02.2021, aplicându-se legea nouă și pentru măsurile asiguratorii luate ulterior acestei date, însă aplicarea ei are loc în condițiile și formele procedurale reglementate de art. 250 ind. 2 din Codul de procedură penală, respectiv termen de 1 an.*

Practica judiciară Înaltei Curți de Casație și Justiție identificată în unele decizii de speță, este după cum urmează:

Decizia ÎCCJ nr. 687/27 iulie 2021

”Modificarea legislativă introdusă prin art. 250² C. proc. pen. instituie o obligație procedural pozitivă de verificare periodică a legalității și temeiniciei măsurii asiguratorii, inclusive în cazurile în care legea prevede caracterul obligatoriu al luării măsurii procesuale.

*Având în vedere că legea nu instituie o durată maximă a măsurii asiguratorii, rațiunea acestei modificări evidențiază, pe de o parte, faptul că măsurile asiguratorii au la bază idea de risc, care se poate modifica odată cu trecerea timpului în cursul procesului penal, iar, pe de altă parte, impune organelor judiciare, prin instituirea acestei obligații procesuale compensatoare, să efectueze periodic o analiză concretă a testului proporționalității consacrat de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în cauzele *Forminster Enterprises Limited contra Republicii Cehe* (hotărârea din 9 ianuarie 2009, paragraph. 76-78) și *Benet Praha SPOL S.R.O. contra Republicii Cehe* (hotărârea din 28 septembrie 2010, paragraful 103) în scopul asigurării unei protecții mai eficiente a dreptului de proprietate.*

(...)

Caracterul obligatoriu al luării măsurii asiguratorii nu este incompatibil cu posibilitatea luării măsurii asiguratorii cu ocazia verificării periodice a acestei măsuri, dacă organul judiciar apreciază că măsura procesuală nu mai satisface testul proporționalității.

În ceea ce privește proporționalitatea măsurii față de scopul urmărit, se constată că judecătorul trebuie să examineze dacă întinderea măsurii asiguratorii care privește sume de bani datorate inculpatului este proporțională cu scopul urmărit (înlăturarea riscului de ascundere, distrugere, înstrăinare sau sustragere de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune). Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.”

Decizia ÎCCJ nr. 524/25 mai 2021

”În ceea ce privește chestiunea încetării de drept a măsurii asiguratorii dispuse prin sentința penală apelată asupra imobilului proprietatea lui A. situat în str. x, sector 3

București, Înalta Curte reține următoarele: dezbaterile întemeiate pe art. 250² C. proc. pen. au vizat generic, într-adevăr, măsurile asiguratorii dispuse în cauză, neexistând nicio mențiune în sensul restrângerii dezbaterilor cu privire la măsurile asiguratorii luate în faza de urmărire penală, instanța de apel pronunțându-se exclusiv cu privire la acestea din urmă. Pe de altă parte, instanța de apel nu a depășit termenul de 1 an de zile, în care îi revine obligația de a se pronunța cu privire la măsura asiguratorie luată prin sentința penală apelată, care se calculează de la momentul intrării în vigoare a Legii nr. 6/2021, prin care a fost introdus în C. proc. pen. art. 250², și chiar dacă acest termen ar fi fost depășit, se constată că legislația procesual penală nu prevede o sancțiune similară celei reglementate în materia de măsuri preventive reglementată de art. 241 alin. (1) lit. a) C. proc. pen., aceea a încetării de drept a măsurii în cauză. Urmează ca instanța de apel să analizeze condițiile aplicării art. 250² C. proc. pen. și în privința măsurii asiguratorii luate prin sentința penală.”

Decizia ÎCCJ nr. 709/17 august 2021

”În principiu, dispunerea măsurilor asiguratorii este lăsată la aprecierea organelor judiciare, însă există situații în care legiuitorul a instituit, cu titlu de excepție, caracterul obligatoriu al acestor măsuri, având în vedere fie natura și gravitatea faptelor comise, fie consecințele acestora asupra unor categorii vulnerabile de subiecți pasivi. O astfel de excepție este reglementată prin art. 11 din Legea nr. 241/2005, potrivit căruia ”în cazul în care s-a săvârșit o infracțiune prevăzută de prezenta lege, luarea măsurilor asiguratorii este obligatorie.” Aceasta înseamnă că, în cazul infracțiunilor reglementate de Legea nr. 241/2005, necesitatea dispunerii măsurilor asiguratorii nu este supusă aprecierii organelor judiciare, ci decurge direct din lege, fiind justificată de chiar natura acestor infracțiuni. În acest caz particular, organele judiciare rămân ținute să evalueze, însă, în continuare, celelalte cerințe normative obligatorii pentru dispunerea măsurii asiguratorii, referitoare la categoria de bunuri supuse indisponibilizării, valoarea probabilă a sumelor până la concurența cărora se instituie măsura și finalitatea acesteia, astfel cum rezultă din enumerarea alternativă prevăzută de art. 249 alin. (1) C. proc. pen.

(...)

În acord cu jurisprudența C.E.D.O., se constată că au fost respectate și exigențele de proporționalitate a măsurii asiguratorii în raport cu scopul urmărit, în conformitate cu garanțiile procedurale prevăzute de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție (cauza Silickiene contra Lituaniei). Instituirea unei măsurii asiguratorii obligă organul judiciar să stabilească un raport rezonabil de proporționalitate între scopul pentru care măsura a fost dispusă (de exemplu, în vederea confiscării bunurilor), ca modalitate de asigurare a interesului general, și protecția dreptului persoanei acuzate de a se folosi de bunurile sale, pentru a evita să se impună o sarcină individuală excesivă (Decizia nr. 19 din 16 octombrie 2017 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție într-un recurs în interesul legii).”

Decizia ÎCCJ nr. 701/10 august 2021

”Curtea Europeană a statuat în repetate rânduri că o ingerință în dreptul de proprietate trebuie să fie prevăzută de lege și să urmărească unul sau mai multe scopuri legitime. În plus, trebuie să existe un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopurile urmărite. Cu alte cuvinte, trebuie să se stabilească dacă a fost păstrat un echilibru între cerințele interesului general și interesele persoanelor în cauză (cauza Silickiene contra Lituaniei).

În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reamintit că măsurile de confiscare constituie o parte a unei politici de prevenire a infracțiunilor.

Astfel, în contextul factual al cauzei, se constată că la acest moment procesual subzistă temeiurile care au fost avute în vedere la luarea și menținerea măsurilor asiguratorii, din perspectiva caracterului necesar al acestora în vederea evitării ascunderii, distrugerii, înstrăinării sau sustragerii de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul

confiscării speciale ori care pot servi la garantarea reparării pagubei produse prin infracțiunile presupus a fi comise.

În ceea ce privește motivul de critică formulat privind nerezonabilitatea termenului de 4 ani scurs de la data luării măsurilor asigurătorii, Înalta Curte arată că art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție nu impune decât existența unui raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și obiectivul urmărit (Phillips împotriva Regatului Unit, Balsamo împotriva San Marino), astfel că trecerea unei perioade relativ mari de timp nu este de natură să pună în discuție principiul rezonabilității, în accepțiunea Convenției Europene a Drepturilor Omului, care se apreciază în concret, în raport cu atitudinea procesuală a părților, complexitatea cauzei și durata procedurilor în fața instanței.

În acest sens, Înalta Curte consideră că durata măsurilor instituite prin ordonanțele procurorului menționate mai sus este justificată la acest moment procesual de complexitatea cauzei și de natura acuzațiilor aduse inculpaților, iar consecințele pe care le produc asupra inculpaților nu depășesc efectele normale ale unei astfel de măsuri, în raport cu valoarea prejudiciului reținut în sarcina fiecărui inculpat. ”

În raport de toate cele expuse, Curtea de Apel Alba Iulia, apreciind îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 raportat la art. 476 alin. 1 Cod de procedură penală, va sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept **referitoare la interpretarea art. 250² din Codul de procedură penală**, respectiv: *care este natura juridică a termenului de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv 1 an în cursul judecății, în cadrul căruia este necesară verificarea periodică a subzistenței temeiurilor care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii.*

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală, având în vedere că nu s-a solicitat administrarea altor probe, urmând a avea loc dezbaterile, va suspenda soluționarea cauzei până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În baza art. 475 raportat la art. 476 alin. 1 Cod procedură penală sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept **referitoare la interpretarea art. 250² din Codul de procedură penală**, respectiv: *care este natura juridică a termenului de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv 1 an în cursul judecății, în cadrul căruia este necesară verificarea periodică a subzistenței temeiurilor care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii.*

În baza art. 476 alin. 2 Cod procedură penală suspendă soluționarea cauzei până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a deciziei privind chestiunea de drept supusă dezlegării.

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședință publică, azi, data de 22.03.2022.

Președinte,

Judecător,

Grefier,